

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VII. No. 38

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă.
23 Sept. 1939

„VOI SUNTEȚI SAREA PĂMÂNTULUI”

de VASILE PRODAN, Indianapolis, America.

Sarea e un mineral de o importanță covârșitoare. Cercetându-se întrebunțările sării, s'a găsit că ea poate fi folosită în mai mult de patrusprezece sute de feluri, deși așa ceva pare de necrezut. Pe lângă serviciile atât de folositoare pe care le face în bucătărie, sufragerii și la compunerea diferitelor produse chimice, ea mai servește în mii de chipuri în industria modernă.

Homer, poetul celebru al vechilor Eleni, a zis că sarea e divină. Platon, filosof grec, renumitul amic și ucenic al marelui Socrate, a zis că sarea e foarte plăcută zeilor și că ea le alungă mânia. Soldații romani primeau o parte din leafă în sare, de unde se trage cuvântul **salariu** și zicala: „El nu-și merită sarea”. Romanii aveau o vorbă care suna: „Sine sale vita humana degere non potest” — pe românește: Fără sare viața umană nu poate exista. Și știința medicală a găsit, în anii din urmă, că, dacă s'ar scoate toată sarea din corpul omenesc, el ar muri în patruzeci și opt de ore!

Ce-i însă sarea? Din ce-i compusă? Ce însemnătate au cuvintele pline de viață ale Domnului Isus: „Voi sunteți sarea pământului” (Mat. 5:13)? După ce am folosit-o o viață întreagă, oare știm noi importanța atotcuprinzătoare a sării?

Iată o întâmplare pe care am avut-o cu sarea. Eram student la universitate. Când am studiat Mineralogia (partea istoriei naturale care tratează despre minerale), trebuia să facem experiențe și să aflăm compoziția diferitelor minerale. Într-o zi, profesorul ne dădu fiecăruia câte o bucată de „piatră” careia noi nu-i știam nici numele, nici compoziția. După îndrumările necesare, începurăm, în mod primitiv, să aflăm ce ar

putea fi „piatra” aceea. Câteva încercări zadarnice! Din întâmplare, un coleg își atinse limba cu degetul, și ridică din sprâncene. Dintr'odată, luă batista, șterse „piatra” și-și puse limba pe ea, și exclamă: „Asta are gust de sare!” Da, era sare, dar în manualul nostru ea purta numele științific de „Halit”. Ajutați de chimie, aflăram că sarea e din două elemente unul pozitiv altul negativ. Cea mai mică bucată (moleculă) de sare e compusă din o sută de particule (atomi), dintre care clorul, elementul negativ — partea cea rea — are 60.6, iar sodiul, elementul pozitiv — partea cea bună — are 39.4 (formula chimică fiind Cl 60.6 Na 39.4).

Clorul din sare, partea cea rea, e o otrăvă înăbușitoare, care provoacă tuse și scuipe cu sânge. Din clor s'a făcut gaz otrăvitor care s'a întrebunțat în războiul mondial. Tot el are elemente care explodează. O tragere deplină în plămâni a mirosului de clor omoară omul îndată.

Sodiul (numele vechiu natriu) din sare, partea cea bună, e un metal ales și e întrebunțat la facerea mai multor medicamente vindecătoare, la soda atât de trebuincioasă, și la păstrarea nestricată a mâncărilor.

Aceste două elemente, combinate, formează sarea. Răutatea, otrăvava clorului e contrabalansată de bunătatea sodiului și astfel se formează sarea, cu gustul ei prețios și puterea ei minunată. Și ce face sarea? Ea **pătrunde**, ea **purifică**, ea **păstrează**, ca să le amintesc numai atât. Topindu-se, ea pătrunde în toate părțile carni. Ea purifică, curățește, spală și înlătură substanțele străine și necurate. Ea păstrează carniurile și alimentele ca să nu se strice.

„Voi sunteți sarea pământu-

lui”, a zis Domnul Isus. Cum puteau însă, urmașii Domnului să fie această sare? **Numai uniți cu Isus!** Fără de El — nu! Priviți la Ioan, învățacelul iubit, care s'a plecat duios pe sânul mângăitor al Domnului. La început el oprește cu forța pe un lucrător al Impărăției care nu-i urma și voiește să se pogoare trăznet din ceruri asupra Samaritenilor neprimitori! Fără Isus, el cu firea lui trupească, era clor răzbunător! Era fiul tunetului! Priviți la Petru, impulsiv, neastâmpărat, aprig, înfocat! El voiește să taie capul lui Matheu, în noaptea de trădare, chiar în fața Domnului! Clorul răzbunător și otrăvitor! Uniți însă cu Isus, sodiul, partea cea bună, care a echilibrat veninul clorului și le-a dat o ființă nouă, Ioan și Petru, și ceilalți în felul lor, devin „sarea pământului”! Ei **pătrund**, **purifică**, **păstrează** lumea pentru Impărăția lui Dumnezeu, începând întâi, în Ierusalim, apoi, în Iudea, după aceea, în Samaria și până la marginile pământului. Ei sunt gata să și moară pentru Acela care i-a făcut sare! Iată o învățătură grăitoare și un exemplu strălucitor! Adevărații ascultători și urmași ai lui Isus — împreună cu El — au fost „sarea pământului” în toate veacurile, în toate locurile, între toate clasele, ei, cei născuți de două ori!

Iubite cetitor, ești și tu „sarea pământului”? Dacă te frământă gânduri rele, dacă vorbești vorbe păcătoase, dacă bârfești și clevești, dacă faci fapte rele, dacă te porți nedemn, dacă nu-ți poți stăpâni firea, — sau dacă făptuești și alte fapte mai josnice —, tu ești încă sub puterea clorului otrăvitor! Tu nu ești „sarea pământului”! Inșă, poți să fii această sare misterioasă, dacă vei da voie lui

(Continuare în pag. 8).

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VII. No. 38 Sâmbătă 23 Sept. 1939

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.
In străinătate 250 lei

Nu se primesc abonamente
decît cu trimiterea banilor
înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Iubite cetitor, FARUL te roagă să nu uiți următoarele lucruri:

1. Să-l citești, sprijinind cu abonamentul tau lucrarea sa măreață.

2. Să-l dai și altora să-l citească.

3. Să abonezi și pe alții, credincioși sau necredincioși, sau să le-o vinzi cu bucată.

Vei ajuta astfel și la înaintarea Impărăției lui Dumnezeu pe pământ.

* * *

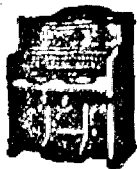
Manuscrisele nepublicate, nu se mai înapoiază. Trimeteți lucrări personale, duhovnicești, serise dacă se poate cât mai citeț. Dumnezeu iubește ordinea.

* * *

Odată cu schimbarea adresei, rugăm din nou să scrieți și adresa veche.

BOTEZ ÎN CURȚICI. În 15 August biserica din Curtici, jud. Arad, a avut un botez cu 14 suflete. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. Iov, ajutat de fr. Cornel Pascu. Subiectul a fost: „Ce înseamnă botezul”. Au cântat corul și muzica din loc.

Harmonii
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la

Francisc

Keckés

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 16.

TREI ÎNTREBĂRI

de I. BUCUR

Iubite cetitor, îngăduie unui om care este și el un călător împreună cu tine, pe cale spre veșnicie, să-ți pună câteva întrebări. Este vorba de lucruri foarte însemnate și de aceea te rog să mă ascuți cu luare aminte. Întrebările pe care vreau să ți le pun, nu sunt dela mine, ci din veșnicul cuvânt al lui Dumnezeu, (sfânta Scriptură), singurul care poate să ne dea lămuriri cu privire la lucrurile veșnice.

Cea dintâi întrebare a fost pusă de Domnul Hristos însuși și sună așa: „**Cear folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?**” (Matei 16:26). Nu știu dacă ai multe bogății sau dacă ești un om sărac; dar fie că ai avea multe averi, fie că ai avea puține, ce sunt aceste bunuri pământești față de însemnătatea pe care o are sufletul tău nemuritor? Bani, avere, vază, trecere, plăcere, iată după ce aleargă oamenii. Și când te gândești că toate acestea nu sunt decât pentru un timp scurt, să zicem că pentru câteva zeci de ani! După aceea lași totul și intri în veșnicie. De ce folos ți-ar fi, dacă ai câștiga tot ce poate să-ți dea această lume, iar după aceea să mergi în pierzarea veșnică? „Dar”, vei zice tu poate, „ce lucru rău este să ai multe bogății pe pământ?” Negreșit că averea în ea însăși nu este ceva rău. **Dar dacă ea te costă pierzarea sufletului tău?** Dacă ea te împiedecă de a te gândi la veșnicie și a te îngriji de viața viitoare? O, gândește-te bine, ce ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea, dar își va pierde sufletul?

A doua întrebare este: „**Ce să fac să fiu mântuit?**” (Faptele Apostolilor 16:30). Această întrebare a fost pusă apostolului Pavel și însoțitorului său Sila, acum vreo 1900 ani. Răspunsul a fost: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit”.

Cetitorule, dacă n'ai venit încă la Domnul Isus și dacă nu L-ai primit ca Mântuitor și Stăpân de care să ascuți în totul, atunci ești pierdut, ești departe de Dumnezeu, ești pe calea cea lată care duce la pierzare. Dar poți să te întorci la Dumnezeu și să fii mântuit, pentru că este o cale care duce la viață și slava veșnică, și această cale este Domnul Isus. El este Mântuitorul celor pierduți și

a murit pe cruce ca să ne scape de păcat și de pierzare veșnică. Ești pierdut și nu poți să te mântuești singur. Dacă ai putea să te mântuești singur, n'ai avea nevoie de un mântuitor. Dar nu poți. De aceea ia-ți gândul dela ceea ce poți să faci tu pentru mântuirea ta și îndreaptă-te, așa păcătos și pierdut cum ești, spre Domnul Isus, care a fost răstignit pentru păcătoși, a înviat și stă la dreapta Tatălui. Lucrarea este isprăvită și orice păcătos, care se pocăește și crede în El, are viață veșnică și nu vine la judecată. Este timpul să te întorci la El. Încă nu te găsești în locul de chin, unde nu mai este nicio nădejde de scăpare. „**Azi este timpul potrivit, azi este ziua mântuirii**”. De aceea, te rog din inimă să folosești acest prilej de acum și să crezi din toată inima în Domnul Isus, ca să fii mântuit.

A treia întrebare este: „**Cum vom scăpa noi, dacă vom sta nepăsători față de o mântuire așa de mare?**” (Epistola către Evrei 2:3). Ia seama că aici nu se zice „dacă vom disprețui” sau „dacă ne vom bate joc de acest lucru”. Nu cred că faci parte din numărul disprețuitorilor și al batjocuritorilor. S'ar putea însă să stai nepăsător față de mântuirea sufletului tău. „Cum vom scăpa?” întrebă Apostolul. Câți nu au socotit că va veni odată vremea când se vor gândi și la astfel de lucruri serioase, că adică mai târziu se vor pocăi și se vor face și ei adevărați creștini, dar, deodată, pe neașteptate, a venit moartea peste ei. Cum vom scăpa? În toată veșnicia nu se va putea da niciun răspuns la această întrebare. Veacuri după veacuri vor trece, dar nimeni nu va găsi vreun răspuns. Iubite cetitor, dacă tu stai nepăsător acum față de Domnul Isus, Mântuitorul, și mori, ca un om pierdut pe veci vei rămânea.

De aceea fugi în grabă de mânia ce va veni. Domnul Isus este gata să te ierte de toate păcatele tale și să te ducă pe o cale nouă, neprihănită, până te va lua la El în slavă, — dacă acum crezi cu adevărat în jertfa Lui și-i urmezi din toată inima, trăind în ascultare de El.

Abonați și răspândiți

FARUL CREȘTIN

FĂRĂ SPERANȚĂ

de Dr. R. A. Torrey Trad. de L. L. Sezonov

Efes, 2, 12.

Aceste cuvinte descriu starea tristă a Efesenilor înainte ca ei să se fi mântuit, însă acum eu doresc să întipăresc în D-voastră numai două cuvinte din acest tablou negru, „fără speranță”. În toată limba nu sunt cuvinte mai triste decât aceste două, „fără speranță”. Un doctor stă lângă patul unui om care e foarte bolnav. Degetul doctorului încearcă pulsul bolnavului, el privește cu atenție în ochii omului bolnav; supraveghează cu băgare de seamă fiecare moment și felul în care bolnavul respiră. Soția și copiii bolnavului sunt strânși în jurul patului privind cu îngrijorare întâi la bărbat și tată, și apoi la doctor. În sfârșit, doctorul ridică ochii și zice: „Nicio speranță!”

O corabie s'a lovit de o stâncă în mijlocul mării; marinarii lucrează cu toate puterile lor la pompă; svârle apa din corabie înapoi în mare. Un ofițer stă în apropiere, aruncând din când în când o funie în fundul corabiei măsurând adâncimea apei, căutând să afle dacă ea scade sau crește. În fine el ridică privirea în sus și strigă; „Fără niciun folos băieți; nu este nicio speranță!”

Un negustor a făcut tot ce i-a fost în putință să scape de prăbușirea financiară, dar în cele din urmă, e silit să-și ridice brațele în sus și în disperare să strige: „Nicio speranță”. O companie mică de soldați apără cu îndârjire o cetate împotriva unei hoarde de năvălitori, de Turci săngeroși. Adunați în cetate nu sunt numai bărbați care o apără, dar și un grup de femei și copii. Bărbații sunt incredințați că dacă ei se predau, aceasta înseamnă moartea pentru ei și mai rău decât moarte pentru femei și copii, și de aceea cu înversunare se luptă întru apărarea cetății, dar acum ultima lor muniție s'a isprăvit; o scuditură se aude ca și cum porțile ar ceda, și un clopot sună prin cetate: „Fără speranță, fără speranță!” Ah, acestea sunt cuvinte negre, însă ele sunt și mai întunecoase și mai grozave în însemnătatea în care noi le găsim în textul nostru. Mai bine să fii fără orice altceva, decât să fii fără speranță. Noi putem fi acum într-o nenorocire mare, dar, dacă avem o speranță bună și sigură pentru viitor, nu face nimic. Noi

putem avea acum un belșug, dar dacă nu avem speranță pentru viitor, aceasta este de puțin folos. Eu mai bine aș fi cel mai sărac om care umblă pe străzile acestui oraș și să am o speranță bună în viitor, decât să fiu milionarul cel mai bogat și să n'am speranță pentru viitor.

Cine sunt fără speranță?

În lume sunt trei clase de oameni care sunt fără speranță. Dar ce înțelegem noi prin speranță? O dorință, fie ea cât de atrăgătoare, nu este speranță. Așteptarea, fie ea cât de sigură, nu este speranță. Noi, de obicei, întrebuițăm greșit cuvântul **speranță** în limba noastră modernă, însă în Biblie cuvântul este folosit cu multă băgare de seamă. Speranță este **o așteptare bine întemeiată pentru viitor**. Orice așteptare care nu are o temelie sigură, nu este speranță.

Întâi de toate omul care respinge sau se îndoiește de existența unui Dumnezeu personal, inteligent, puternic și conducător iubitor al universului, este fără speranță. El poate hrăni dorințe despre viitor; el poate chiar încuraja așteptări pentru viitor, totuși dorințele nu sunt speranțe. Așteptările lui nu sunt bine întemeiate, și de aceea ele nu sunt speranțe. Omul care respinge sau se îndoiește că un Tată iubitor, puternic și inteligent conduce destinul său și cel al altora, nu poate avea așteptări bine zidite pentru viitor. Dacă el are ceea ce el numeste o speranță, atunci aceasta este ca totul irațională și fără bază. Dacă nu este un Dumnezeu care este destul de inteligent să știe ce este cel mai mare, și destul de iubitor, să ne dorească ce este mai bine și destul de tare să facă ce este mai bine, dacă nu există așa un Dumnezeu, atunci nu avem niciun pic de siguranță că la un moment dat, natura nu se va arunca în haos și istoria omenirii în dezastru; nicio siguranță că atât natura cât și omul să nu fie cuprinși într-o zi într'un curent de suferință, distrugere și disperare; nicio siguranță că natura și societatea nu vor deveni iad. Singura temelie adevărată a omului pentru o speranță în viitor este existența unui Dumnezeu puternic și binefăcător și inteli-

gent, care conduce natura și afacerile omului. Ateismul și agnosticismul sunt cele mai negre credințe dacă vreun om are curajul să le ducă la concluzia lor logică; cei mai mulți dintre atești nu au curajul s'o facă. Inșă unii dintre ei au făcut-o. Să ascultăm cuvintele unui bărbat care era agnostic și care a avut curajul să ducă necredința lui la concluzia ei logică, dar cu totul neagră. Să ascultăm cuvintele lui David Strauss care s'a îndoit de minunile lui Isus și a încercat să construiască viața lui Isus, eliminând supranaturalul din Evanghelii. El zice: „In mașina enormă a universului, în mijlocul vârtejului și scârțâitului roților lui de fier, în mijlocul loviturilor lui de ciocan, în mijlocul acestei mișcări groaznice, omul se găsește singur, așezat fără siguranță, pentru un moment măcar, ca nu cumva o mișcare imprudentă să nu-l prindă, or vreun ciocan să nu-l zdrobească făcându-l praf”. Acesta e tabloul omului într'un univers dușman lui, dacă nu există un Dumnezeu personal, inteligent, puternic și iubitor așa cum Biblia ni-L prezintă. O lume, un univers, fără Dumnezeul Bibliei, ce ar putea fi? Omul care respinge credința într'un Dumnezeu atotputernic, atotvăzător și iubitor, nu are speranță pentru viitor. Din contră, un viitor negru, un iad îl așteaptă la orice moment. Nu-i nicio mirare că Psalmistul inspirat numeste nebun pe omul care zice în inima sa că nu este Dumnezeu. (Psalm 14:1).

Omul care respinge

Desigur nu-i necesar ca omul care respinge adevărul Bibliei, să nu creadă în existența lui Dumnezeu și totuși să nu creadă în Biblie. Dar chiar dacă nu crede în Dumnezeu, însă respinge Biblia, el este fără speranță: de pildă, el nu are un viitor care să aibă o temelie sigură și solidă. Concepția că cineva află pe Dumnezeu dintr'o simplă filozofie și cugetare, este cu totul nevrednică să formeze o temelie adevărată pentru o speranță inteligentă. Mai departe, Dumnezeul filozofiei este ca o cantitate nestabilă, veșnic în creștere sau descreștere, pentru că filozofia este totdeauna

(Continuare în pag. 5-a)

SOCIETATEA PENTRU INSTRUIREA SUFLETEASCĂ

Societatea pentru instruirea sufletească se ocupă cu instruirea sufletelor în biserică. Această societate este de o mare importanță în biserică, pentru că ea se ocupă de fiecare suflet. Pentru aceasta avem nevoie de o organizație care să includă toate vârstele membrilor din biserică, în deosebi tineretului.

Scopul acestei societăți de instruire, este de a dezvolta sufletele membrilor bisericii. Fiecare membru să fie bine instruit în credința creștină. Înțelegem că biserica trebuie să fie ca o armată, care știe să lupte și să învinge în lupta sa. Societatea de instruire sufletească dă posibilitatea de dezvoltare vieții sufletești personale, în viața bisericească și în mișcarea noastră universală. Scopul principal este de a da îndrumare și de a face cunoscut membrilor bisericii lucrul misionar în străinătate.

I. Organizația aceasta poate fi aranjată în modul următor: Primul grup să fie între vârsta de 9—13 ani. Cu toate că acest grup nu este dintre membrii bisericii, totuși poate intra în această organizație, și acest grup se numește: **grupul primar**. După grupul acesta vine **grupul intermediar** dela vârsta 13—16 ani. Apoi vine **grupul tineretului** dela 16—24 ani, și mai departe **grupul adulților** dela 25 ani în sus. Impărțirea aceasta poate fi organizată acolo unde sunt destul de mulți membri, însă unde sunt mai puțini, acolo se poate face mai puține grupuri, după numărul membrilor.

II. Metodele: Având în vedere scopurile arătate mai sus, să stăruim ca membrii organizației să se înscrie la următoarele lucruri:

1. Citirea Bibliei și rugăciune în fiecare zi.

2. Studiul în dărnicie și lucrare pentru misiune.

3. A se obișnui de a primi o parte sistematică în lucrul financiar în biserică, având scopul de a dărui zeciuiala.

4. De a vizita în mod regulat toate serviciile bisericești.

5. De a participa la toate formele de lucruri bisericești și mai ales în lucrul de mărturisire pentru câștigarea sufletelor pierdute.

III. Timpul pentru instruirea sufletească. Bisericele trebuie să

aleagă timpul potrivit pentru acest lucru mare. Multe biserici au găsit timpul mai potrivit înaintea serviciului de după masă, în fiecare Duminică, cel puțin o oră de instruire sufletească.

Să nu se confunde Școala Duminicală cu societatea instruirii sufletești. Școala Duminicală este o învățătură pentru minte, iar societatea instruirii sufletești este mai mult o zidire sufletească, de care este o mare nevoie în fiecare biserică.

IV. Importanța instruirii. Este un lucru foarte trist că puțini membri din bisericile noastre cunosc mișcarea noastră în toată lumea. Sunt puțini membri care cunosc și îndeplinesc datoria lor în dărnicie, puțini membri sunt care s'au înscris în lucrul activ al bisericii. După statistica activității membrilor, noi știm că mai mulți membri ai bisericii vin nepăsători la biserică și sunt neactivi în lucrul Domnului. Mai ales tineretului trebuie să fie activ în toată lucrarea lui Dumnezeu. Tineretul are nevoie de ocupație în lume și dacă nu va fi ocupat în biserică lui Isus atunci se va ocupa de altceva, care îl va duce în piezarea veșnică.

V. Material pentru program. Ne bucurăm că putem scoate material pentru scopul acesta din Călăuza, Mana Zilnică și din Farul Creștin, din pagina Bucovinei și a Basarabiei. Ar fi bine să se întruiească în fiecare lună cu scopul de a discuta misiunea internă și externă. Grupul tineretului din această societate ar fi bine să aibă cel puțin odată pe trimestru o întrunire socială. Asta poate fi la biserică sau la o casă particulară, un fel de petrecere curată pentru tineretul nostru.

Această organizație e dela sine înțeles că are nevoie de slujitorii ei ca ori care altă organizație: Președinte, vice-președinte, secretar, casier, bibliotecar și un conducător pentru fiecare grupă. Slujitorii acestei societăți și ale grupurilor ei trebuie să fie aprobați de biserică, iar predicatorul bisericii trebuie să supravegheze organizația.

În timpul instruirii, această organizație se împarte ca și Școala Duminicală, în grupuri după vârstă. Impărțirea timpului de instruire: La început se face într-

ducerea, toți la un loc, vreo 10 minute; după aceea se împart în grupuri și studiază 30 minute, după acest studiu se întrunesc din nou, fac raportul colectei și numărul membrilor prezenți.

Cel puțin odată pe trimestru trebuie să fie o adunare numai pentru diferite raporturi. În legătură cu aceasta ar fi bine ca fiecare să spună ce a făcut pentru Domnul în acel trimestru. În sfârșit, lucrul acesta este de o mare importanță și este nevoie absolută ca odată pe an să se facă un studiu de o săptămână cu doritorii din toate părțile și un timp și un loc hotărât să fie pentru studiul acesta. Și acest curs trebuie să fie împărțit jumătate pentru studiu, jumătate pentru petrecere laolaltă.

În felul acesta noi vom face din membri bisericii oameni învățați, darnici și capabili să lucreze în via Domnului.

O istorioară din țările Răsăritului, spune că un om ieșise la marginea mării, și află acolo un săculeț plin cu multe pietricele. Omul n'a pus preț pe pietricelele acelea și le-a aruncat rând pe rând în apa mării. Când ajunse acasă mai avea o singură pietriceică. O aruncă în foc, așa din curiozitate să vadă ce fel de materie este. Când colo era diamant curat. El căută să găsească și pe cele aruncate, dar totul fu înzadar. Un adânc înțeles sufleteș este în această istorioară. Timpul trecător ni s'a dat nouă dela bunul Dumnezeu, ca o comoară prețioasă, să câștigăm cu ea veșnicia. Fiecare an din viața omului, fiecare lună, fiecare zi, fiecare ceas și clipă este o comoară ne care trebuie să o folosim a dobândi mântuirea și viața veșnică. Să nu aruncăm timpul nostru așa cum a aruncat omul acela diamantele, pentru că un timp pierdut nu se poate redobândi cu niciun preț. Societatea instruirii sufletești este o organizație care poate să ocure timpul liber care ar putea să fie pierdut.

„Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele”. Efeseni 5:16.

ÎN ZILELE de 9 și 10 Septembrie, în Constanța s'a ținut conferința Comunității din Constanța. Au luat parte delegații filialelor. S'a raportat situația lucrului Evangheliei în trecut și s'au luat noi norme de lucru în viitor.

Rugăciunea Lui la masă

După dr. Dodd, din „Viața de rugăciune a lui Isus”.

Tr. de D. Pascu.

Matei 14:19.

„Isus a luat cele cinci pâini și doi pești, și-a ridicat ochii spre cer și le-a binecuvântat. Apoi le-a frânt și le-a dat ucenicilor”. Luca 9:16.

„A doua zi sosită alte corăbii din Tiberiada, aproape de locul unde mâncaseră ei pâinea, după ce Domnul mulțumise lui Dumnezeu”. Ioan 8:23.

Isus nu s'a putut gândi la o mâncare pentru care să nu mulțumească Dătătorului a toate bunurile, mai mult ca la un blestem.

Un om care n'a obișnuit să se roage la masă niciodată, a fost îndreptat din acest obicei rău, de purtarea unor porci din curtea lui. Omul scutura într-o zi fructe dintr'un pom, și uitându-se la porci, i-a văzut cum mănâncă de cu poftă și nici nu-și ridică deloc capul spre isvorul de unde le curg binecuvântatele fructe. Acest fapt a venit asupra lui ca o teribilă monstrare. „Eu nu sunt cu nimic mai bun în obiceiul meu, decât aceste animale proaste”. Din aceea zi, s'a hotărât să mulțumească totdeauna lui Dumnezeu pentru bunățile Sale.

Wesley ne-a dat o frumoasă rugăciune de mulțumire:

„Fii prezent la masa noastră, Doamne, Fii aici și preluținderi adorat Pentru aceste binecuvântări miloase. Și ajută-ne să putem serba cu Tine în Paradis”.

Dar există atâtea lucruri care luptă contra acestui obicei frumos de a mulțumi la masă, încât avem nevoie de o mare ajutorare, consacrare, convingere și tărie de caracter, pentru a le învinge.

Un lucru e adevărat, că disciplina familiei e atât de neglijată în multe case, pentru că nu este o oră regulată a mesei. Fiecare membru al familiei se învârtă după obiceiurile și treburile sale, cu mâncarea în mână, în timp ce ceilalți își duc mâncarea în camera lor. Asemenea familii sunt pericole de moarte pentru morală socială, religie și caracter. Este o amenințare a guvernământului civil și divin. Aici se cresc cei mai desordonați oameni.

În alte familii, fiecare își ia masa în așa grabă încât nici nu are timp să zică: „Îți mulțumesc Doa-

mne”. Măcar lui Dumnezeu să-I mulțumească. „Dar de ce să ne mai spesăm timpul. Dumnezeu cunoaște inimile noastre și El știe dacă suntem sau nu recunoscători și nu e nevoie să-I spunem mereu”. Acestea sunt pricinile multor inimi egoiste și grăbite. Pentru că în cea mai mare parte, greșala de a nu mulțumi este nepăsarea, dacă nu tocmai nerecunoștința.

În multe cazuri, neglijența de a mulțumi la masă se datorește neștiinței. Să nu știi ce să spui și cum să spui. Dar fiecare poate spune câteva cuvinte, ca acestea: „Tată, Îți mulțumim pentru binecuvântările Tale și Te rugăm să le binecuvintezi pentru binele nostru”.

„Tată Îți mulțumim pentru acești prieteni, pentru această hra-

nă și pentru tovarășia noastră”.

„Doamne, Îți mulțumim pentru această hrană, pentru corpurile noastre și Te rugăm să hrănești sufletele noastre cu pâinea vieții”.

„Noi cu mulțumită Te recunoaștem pe Tine ca Dătătorul a orice dar bun”.

„Noi Îți mulțumim Tie pentru hrana aceasta și Te rugăm să ne ajuți s'o folosim pentru gloria și onoarea Ta”.

De multe ori mă gândesc că există o oarecare relație între greșala noastră de a nu mulțumi lui Dumnezeu pentru hrana noastră, și a-L ruga să le binecuvinteze, și între faptul că poate nu ne prea este pe plac mâncarea. Dar dacă vom fi recunoscători Lui, aceasta va ajuta mult și la sănătatea noastră.

FĂRĂ SPERANȚĂ

(Urmare din pag. 3-a)

într'un flux. Filozofia niciodată nu atinge concluziile finale și fixate.

Singura concepție despre Dumnezeu care oferă unui om o bază bună pentru nădejde în viața de acum și în viața viitoare, este concepția despre Dumnezeu găsită în Biblie. E drept că mulți care resping Biblia, își însușesc ideea lor despre Dumnezeu din Biblie și își zidesc o speranță pe acea concepție, și apoi încep să discrediteze Biblia și s'o arunce în lături. Dar, procedând așa, ei își distrug chiar temelia credinței lor proprii. Dacă respingi Biblia, trebuie în mod logic să respingi și conținutul ei, învățăturile Bibliei. Și dacă respingi învățăturile Bibliei, trebuie să respingi nădejdea: rămâi un om fără speranță. Nu există speranță pentru omul care nu crede în Biblie; adică nu are o așteptare bine zidită pentru viitor. Discreditează Biblia, batjocorește-o și viitorul îți va fi întunecat și plin de primejdii ale răului.

IN SFÂRSIT. OMUL CARE CREDE IN BIBLIE,

dar nu primește și nu mărturisește pe Hristos ca Mântuitorul și Domnul său personal — după cum Biblia ni-L prezintă — **este fără speranță.**

Adeseori omul se laudă că are o temelie pentru speranță fiindcă nu este un necredincios sau ateist. Nu odată mi-au spus oamenii: „Bine, Domnule, eu cred

în Biblie”; dar aceasta nu-i destul. Ai primit pe Aristasul Bibliei ca Mântuitorul tău? Mărturisești tu — ca un martor cinstit — în viață, tot ce zice El? Biblia nu oferă absolut deloc speranța decât acelor care primesc pe Mântuitorul Isus, căci scopul ei principal e să-L descopere. În Biblie, ne care tu zici că o crezi, noi citim la Ioan 3:33 „Cine crede în Fiul, are viață veșnică, dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mâna lui Dumnezeu rămâne peste el”. Apoi noi citim în Biblie ne care tu zici că o crezi, în 2 Tes 1:8—9: „... cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică dela fata Domnului...” Și mai mulți citim în Biblie, ne care tu zici că o crezi, Evrei 10:26—29: „Căci dacă năcătuim de bună voie după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne iertare pentru păcate, ci doar o ostentare înfricoșată a judecării și vâpaia unui foc”.

Așa dar unul care crede în Biblie, însă respinge pe Mântuitorul ne care Biblia îl prezintă, are speranța distrusă chiar de cartea în care crede. Omul care crede în Biblie, dar respinge pe Hristosul Bibliei, este fără speranță, viitorul nu are nimic în el decât întunecimea unei disperări complete.

(Va urma)

Din lumea largă

Luptele sângeroase pe frontul polon continuă. Germanii au ajuns până lângă Varșovia, care se apără cu îndârjire. Germanii au cerut predarea orașului în scopul de a scăpa populația civilă de eventualele bombardări. Dar comandantul polonez refuză predarea și spune că Varșovia se va apăra. S'a dat un termen de 12 ore pentru ca populația civilă să poată evăcua orașul. Dar polonezii n'au primit. Germanii spun că acest termen a fost ultima încercare de a scăpa populația Varșoviei de distrugere.

Rusia spune că va rămâne neutră. Și cu toate că în 17 Septembrie a trecut frontiera Poloniei și a ocupat ținuturile locuite de rușii albi, spune că aceasta nu strică deloc atitudinea ei de neutralitate față de actualul războiu, numai are scopul de a apăra viața rușilor albi din aceste ținuturi.

Până în prezent jumătate din Polonia a fost ocupată de trupele germane și luptele continuă cu pierderi și câștiguri de ambele părți. Cu toate că armata germană e mult superioară cele poloneze, polonezii se luptă cu multă îndârjire.

Pe frontul apusean se spune că trupele franceze înainteză mereu, iar germanii în multe locuri se retrag distrugând satele din cale, pentru a nu mai putea fi de niciun folos trupelor franceze.

Ziarele scriu că un vapor mare belgian a fost scufundat, probabil de o mină plutitoare, în canalul Măneei. Au mai fost scufundate și alte vapoare englezești de către submarine germane.

În consiliul de miniștri bulgar, s'a declarat că față de situația internațională din prezent, Bulgaria va rămâne neutră.

În Germania, cancelarul Hitler a dat un ordin pentru o amnestie a populației civile. Se mai spune că toți nepoții fostului împărat Wilhelm, au plecat pe frontul polon. Generalul Hatz a fost numit ca guvernator militar al Danzigului, iar D. Forster ca guvernator civil. Cancelarul a făcut o inspecție pe frontul polon și cu această ocazie a vizitat și ținutul industrial al Sileziei. Acum toate fabricile poloneze, ocupate de germani, lucrează pentru folosul Germaniei.

Intre Rusia și Japonia s'a încheiat o înțelegere de a înceta războiul în răsărit, urmând ca frontierele dintre Rusia răsăriteană și ținuturile japoneze, să fie cele din ziua acordului, iar prizonierii de războiu să fie înapoiți din ambele părți.

D-l Moscicky a trimis președintelui Roosevelt o telegramă, prin care îl anunță că trupele germane au călcat învoiala de la începutul războiului și continuă să bombardeze orașele deschise și satele în care nu sunt obiective militare sau muniții.

REGELE CARE A ÎNCEPUT BINE

de E. Truța.

Un conducător care a avut un început bun.

Solomon a fost din familie de regi — a fost fiul lui David și Bat-Șeba. El a devenit rege la timp potrivit, cu binecuvântările tatălui său, și cu aprobarea și dorința poporului întreg. A fost un timp de mare belșug și prosperitate în Israel și în Iuda. Teritoriul împărăției a fost mai întins decât oricând. Multe popoare au plătit bir și astfel aurul a intrat în vistieria regală în cantități mari. El a fost mai înțelept decât cei mai înțelepți în împărăția lui și renumit în toată lumea.

El a scris 3000 de proverbe și 1005 cântări. Ca și culme a gloriei sale, el a zidit Templul Domnului pe Muntele Moria, dela care au strălucit raze de lumină și binecuvântări, până la marginile pământului.

El a fost cunoscut și faimos pentru înțelepciunea lui, pentru zidirea lui și pentru închinăciunea lui. De trei ori pe an, el a jertfit la Templu, chemând poporul din toate părțile împărăției lui.

Rugăciunea lui Solomon

Solomon a avut dreptul ca să facă o alegere — să ceară ceea ce a vrut dela Domnul. El a fost tânăr, cu viața înaintea lui. Ce va cere el? El a simțit obligațiile grele pe umerii săi, și el a vrut să fie credincios față de ele. El stia că tatăl lui a fost ajutat de Domnul și el se duce la același Izvor după ajutor. Ce exemplu bun pentru fiecare persoană!

„O inimă pricepută”. El s'a rugat ca Domnul să-l ajute să deosebească binele de rău. El a vrut să-l înțeleagă pe Dumnezeu și să-l urmeze Lui. El a vrut să se înțeleagă pe el însuși și să fie ceea ce trebuia să fie. El a vrut să înțeleagă poporul său și astfel să fie un rege bun pentru el. El a vrut să înțeleagă timpurile în care a trăit ca să fie în stare să trăiască după cerințele lui. Aceasta a fost o rugăciune vrednică de un rege.

Domnul a ascultat rugăciunea lui. I-a plăcut Lui. Cererea a ajuns la tronul lui Dumnezeu și a mișcat adânc inima lui Dumnezeu. Domnul i-a dat ceea ce a cerut. Astfel Solomon a ajuns cel mai înțelept om din timpul lui. Domnul i-a dat și mai mult. I-a dat bogății, onoare, și viață lungă și l-a făcut un conducător mare al unui popor mare.

Căutați înțelepciunea!

Caută pricepere în închinăciune! „Împăratul s'a dus la Gabaon să aducă jertfe acolo”. Adevărata închinăciune este cea mai înaltă înțelepciune! Solomon a arătat înțelepciunea în aceea că a jertfit.

Caută înțelepciunea în spiritualitate! „La Gabaon Domnul s'a arătat lui Solomon”. Formele nu sunt suficiente pentru adevărata închinăciune. Lucrul cel mai important este spiritul închinăciunii. Solomon a fost într-o atmosferă spirituală. Este înțelept să fii aproape de Dumnezeu.

Caută pricepere în recunoștință! „I-a dat un fiu”. Solomon a moștenit un tron puternic. Dar el a recunoscut că măreția lui David se datorea lui Dumnezeu. Și, lui Dumnezeu, Solomon este îndatoritor pentru tronul său.

Caută pricepere în umilință! „Și eu nu sunt decât un tânăr”.

Alegerea cea mai bună!

Fiecare trebuie să aleagă în viață care drum îl va urma.

Tânărul bogat a ales greșit. (Marcu 10:17—22). Ce trist e, când el ar fi putut să facă o alegere așa de minunată! Să ne gândim la un alt tânăr care a făcut o alegere bună. (Filipeni 3:7). Unul a pus bogăția între el și Hristos și a dispărut de pe paginile istoriei. Celălalt a pus pe Hristos înaintea câștigului egoist și a ajuns cel mai cunoscut om după Hristos. Isus a spus: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”.

Poate un păcătos pierdut să fie mântuit?

de P. POPOVICI

Există astăzi în lume o mulțime de oameni, care recunosc că sunt păcătoși pierduți, dar care nu vreau să creadă că pot să fie mântuiți. Ei simțese că viața lor e împovărată de păcatele pe care le-au săvârșit și așteaptă numai osânda aspră pentru faptele lor, fără să mai aibe vreo speranță de scăpare. Bătrânul care e aproape de gura mormântului, nu înțelege cum el, care a trăit o viață numai în păcat, mai poate fi mântuit. Tot așa și criminalul spune că e prea păcătos și deci nu mai poate să fie mântuire pentru el. Din această cauză a necredinței lor, ei aduc o mulțime de motive care să arate că un păcătos pierdut nu poate să fie mântuit.

Nu tot așa spune însă Biblia. Din contră, ea dovedește că orice păcătos poate fi mântuit.

O dovadă că un păcătos pierdut poate fi mântuit, e aceea că avem *exemple de astfel de oameni în Biblie*. E destul să luăm câteva. În Luca 7:35—50 găsim o femeie care a venit la Isus, s'a aruncat la picioarele Lui și a plâns. Din cuvintele lui Isus și ale fariseului, vedem că ea era o mare păcătoasă. Totuși Isus, la urmă, spuse fariseului: „Păcatele ei care sunt multe, sunt iertate...” Apoi s'a întors către femeie și i-a zis: „Iertate îți sunt păcatele... credința ta te-a mântuit; du-te în pace”. Tălharul de pe cruce e iarăși un bun exemplu. El a fost criminal condamnat la moarte pentru faptele lui păcătoase. Aceasta o recunoaște chiar el în cuvintele: „...primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre”. Indată ce vine, însă, în legătură cu Isus, e mântuit, și în loc ca pedeapsa pământească să fie continuată în chinul veșnic, Isus îi spune: „Astăzi vei fi cu Mine în raiu”. Ce schimbare minunată! La fel s'a întâmplat și cu apostolul Pavel. El a fost un prigonitor al creștinilor. Pe drumul Damascului însă, întâlnindu-se cu Isus, Pavel a fost schimbat dintr'un păcătos pierdut într'un om mântuit.

Acestea sunt numai câteva exemple din marea mulțime a celor mântuiți, care arată că tu, care ești un păcătos pierdut, poți fi mântuit.

O altă dovadă e că *mântuirea e universală*. Ea nu e numai pentru un popor sau numai pentru o grupă de oameni, ci e pentru toți care vreau să o primească. E pentru oricine, de orice vârstă, începând dela copilul care e în stare să înțeleagă păcatul, până la bătrânul gârbov de mulțimea anilor. E pentru oricine, din orice clasă. Că ești învățat sau neînvățat, că ești plugar sau meserias, profesor sau elev, stăpân sau servitor, nu are importanță. Deasemenea nu se are în vedere locul unde trăești. Poți fi la

craș sau la sat, în Europa sau în Africa, e tot atât. Mântuirea nu e legată de un loc anumit. În Evul Mediu, se credea că oamenii pot fi mântuiți numai dacă merg la locurile sfinte la Ierusalim, etc. Aceasta însă, s'a dovedit că nu e adevărat. Poți să trăești numai la locurile sfinte și totuși să rămâi pierdut. Nici naționalitatea nu te poate opri dela mântuire. Apostolul Pavel spune: „Aici nu mai e nici Grec, nici Iudeu... nici Barbar, nici Schit...” Col. 3:11.

Ca păcătos pierdut poți să fii mântuit fiindcă mântuirea aceasta universală e gratuită. Cel mai bogat poate fi mântuit. Avere și banii nu trebuie să fie în stare să oprească pe cineva dela mântuire. Deasemenea și cel sărac poate fi mântuit căci mântuirea nu se cumpără, ci se primește. „Căci nu cu arginț sau cu aur ați fost răscumpărați”. I. Petru 1:18, 19. Rămâne clar că, la orice vârstă din orice clasă, din orice loc, de orice naționalitate și fără deosebire de starea materială, oricine poate fi mântuit.

În sfârșit, un păcătos pierdut poate fi mântuit fiindcă *Dumnezeu nu dorește moartea păcătosului*. Din această cauză El a trimis pe prooroci. „Spune-le: Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu dorește moartea păcătosului, ci să se întoarcă dela calea lui și să trăiască” — a fost mesajul către Ezechiel (cap. 33:11). Iar prin Ieremia spune poporului: „Întoarceți-vă, copii răzvrățiți și vă voi ierta abaterile”. Ier. 3:22. Tot pentru aceasta El a trimis pe Isus în lume. În susși Isus spune: „Dumnezeu, în adevăr, n'a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El”. Ioan 3:17. Dar nu numai că L-a trimis în lume, ci L-a lăsat să sufere, ba chiar să moară în locul meu și al tău, numai ca să putem fi mântuiți. O, ce dragoste nepătrunsă! Nu există o dovadă mai mare decât aceasta. Da,

Dumnezeu, în dragostea Lui, nu dorește moartea celui păcătos. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentruca oricine crede în El să nu piară, ci să aibe viață veșnică”. Ioan 3:16. Tot din cauza că Dumnezeu nu dorește moartea păcătosului, Isus a lăsat marea însărcinare: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit”. Marcu 16. 16.

Dragul meu cetitor, că ai păcate multe sau puține nu are importanță, tu ești pierdut căci „plata păcatului e moartea”. Nu vrei să scapi de grozăvia iadului? Nu zăbovi, astăzi tu mai poți fi mântuit. Vino la Domnul Isus, spune-I că ești pierdut, pocăște-te și crede în jertfa

Lui, căci „sângele lui Isus ne curățește de orice păcat”. I. Ioan 1:7.

BISERICA DIN CHICAGO, ILL., Statele Unite, am avut o mare bucurie, având în mijlocul nostru pe frații noștri din România: L. Sezonov, I. Cocuț și D. Pascu, care ne-au servit în lucrul Domnului timp de două săptămâni. În fiecare seară frații au vestit Cuvântul lui Dumnezeu cu mare putere, pentru care zicem slavă Domnului. Frații au vorbit și la Radio în fiecare Duminică, indemnând pe toți românii din America să-și iubească naționa și țara și să fie buni creștini. Un bun creștin își iubește patria.

La serviciile de evanghelizare, acești frați ne-au adus știri din România și din Palestina, dar mai presus de toate au vestit mesajul biblic. În adevăr, toată biserica s'a bucurat și frații au venit în fiecare seară la evanghelizare. La începutul evanghelizării am avut și un botez cu 8 suflete, Duminică în 11 Iunie. Am fost onorați și cu prezența fr. dr. Rushbrooke, pe atunci secretarul baptiștilor din toată lumea, iar azi președintele Alianței Mondiale. El cunoaște personal pe frații din România, ne-a spus de suferințele fraților din țară și ne-a recomandat pe acești 3 frați ca premergătorii fraților baptiști din România. Credem că și frații se află bine în mijlocul nostru. Fr. Pascu ne-a spus în seara din urmă a evanghelizării, despre o regină care a auzit de înțelepciunea unui împărat și a plecat să-l cunoască, și când l-a cunoscut pe el și țara lui, a spus că nu i s'a spus decât pe jumătate din ce a văzut. Așa e și cu el. Nu i s'a spus decât jumătate din ceea ce a văzut în Chicago.

Rugăciunea noastră este, ca Domnul Isus să țină pe servii Lui în harul Său și să le ajute să lucreze tot mai mult în lacrul Său și să ajungă în pace la familiile lor iubite. Dorim pacea și binecuvântarea Domnului tuturor fraților. P. Lazar, secretarul bisericii, Chicago.

DEPOZITUL DE LITERATURĂ

aduce la cunoștința fraților că REGISTRILE pentru membri s'au terminat. Când vor apare registre noi, vom anunța în Farul. Rugăm pe frați să comande numai literatura ce se găsește anunțată în Farul:

Ana din Ava, Doctrinile Biblice, Femeie în slujba regească, Femeile Noului Testament, Viața de familie în Biblie, Viața lui Livingstone, Viața lui Spurgeon, Istoriore pentru copii, Credința și misiunea baptistă, Inima Vechiului Testament, Bisericele Nou-Testamentale, Istoria creștinilor, Călătoria creștinului, broșuri, Celălalt tâmplar, Geografia biblică și diferite broșuri precum și Biblii și Testamente. — DEPOZITUL DE LITERATURĂ, Arad, str. Fabricii 20.

ADEVĂRUL SUPĂRĂ

de D. Baban

Un proverb suedez glăsuiește: „Când voești a spune adevărul cuiva, du-te acasă, ia calul din grajd, pune șeua pe el, ia-l de căpăstru, și du-te cu el la poarta aceluia om. Leagă calul la poartă, intră înăuntru, spune-i adevărul și ieși repede afară; apoi încalecă pe cal, și fugi, căci se ia omul după tine...”

În viața noastră duhovnicească întâlnim adeseori asemenea cazuri. Cum îndrăsnim să spunem cuiva adevărul, numai decât se supără; de aceea se cere în mânăirea adevărului o mare prevedere, căci în loc să repari, mai rău strici. Apostolul Pavel, în Epistola către Galateni, 6:1, dă un exemplu vrednic de aplicat în viața noastră spirituală, zicând: „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândetii...” Iată calea de urmat în asemenea împrejurări. Dacă voești să spui adevărul prietenului tău, să nu te duci la el ca un polițist sau ca un jandarm, ci, la un bătrân, ca la un tată, la o bătrână ca la o mamă, la un tânăr ca la frate, la o tânără ca la o soră, bine înțeles dându-te pe tine exemplu.

Proorocul Domnului, Ieremia, pentru că a spus adevărul, oamenilor împăratului Zedechia, a fost aruncat într-o groapă umedă cu noroiu și ce greu a dus-o proorocul pentru adevăr!

Judecătorul Samson, pentru că a spus adevărul (secretul pe care Dumnezeu i-l dăduse numai lui) l-a costat cei doi ochi ai săi.

Proorocul Ilie, pentru că a spus adevărul regelui Ahab (1 Impărați: 17), chiar Domnul i-a spus să plece dinaintea lui, să fugă să se ascundă lângă Cherit, „care este în fața Iordanului...”

Adevărul a costat multe vieți omenești, și din pricina adevărului spus „au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri, închisoare, au fost ucisi de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniți, munciți, au rătăcit fugind prin pustii, prin munți, prin crapăturile pământului”, etc.

Dar Domnul Isus Hristos? Pentru că a spus adevărul și-a atras ura conducătorilor religioși ai timpului Său.

Ioan Botezătorul, pentru că a spus adevărul, lui Irod, zicându-i „...nu-ți este îngăduit să trăiești

cu nevasta fratelui tău...” această îndrasneală a plătit-o cu închisoare și l-a costat capul său.

De ce supără adevărul? De ce pentru adevăr s'au sacrificat atâtea vieți omenești, pe tărâmul religios cât și pe cel științific? Filosoful Calileu, pentru că a spus că pământul se învârtește a fost dus în fața judecății și de nu-și retrăgea declarația l-ar fi costat viața.

De ce adevărul întimpină atâtea împotriviți? Din însuși acest fapt, reiese clar că diavolul, dela început și dealungul veacurilor a fost și este diametral opus adevărului, pentru că ADEVĂRUL este DUMNEZEU și în cele din urmă tot Adevărul va triumfa; razele

acestui triumf se întrezăresc la orizont.

Dar în timpul nostru, cum este primit de multe ori adevărul? Este vreo deosebire? A pierit adevărul prin faptul că supără? NU. Adevărul a rămas adevăr și va rămâne adevăr.

Amicul meu, care întâmplător citești aceste rânduri, poate ai suferit sau ai să suferi pentru adevăr? Nu uita că și Domnul a suferit, pentru că El a spus: Eu sunt Calea și ADEVĂRUL și uită-te la cei ce au mers pe Calea ADEVĂRULUI, nu dispera chiar dacă supără, căci viitorul întreg este numai al ADEVĂRULUI și acesta este DUMNEZEU.

ÎN BISERICA BAPTISTĂ BALȚI. Timp de două săptămâni, începând dela 31 Iulie a. e. a avut loc „Școala Biblică de vacanță” pentru copiii între 4—14 ani. Școala a fost împărțită în 2 clase.

Sora Craighead cu fiul ei Albert, inițiatorii și inspiratorii acestui lucru, au depus multă dragoste, muncă și cheltuială. Era o bucurie și mângăire privind pe sora Craighead care cu multă dragoste de mamă explica copilașilor adevărurile dumnezeiești, prin metode înțelese de copii: prin tablouri, povestiri, cântări și chiar jocuri. N'a scăpat din vedere și aplicarea în viață a celor spuse, de exemplu: după ce s'a vorbit despre îngrijirea lui Dumnezeu de pășărele, copiii, după masă imediat, trebuia să dea pășărilor fărâmituri și apă. Totodată li s'a explicat că Dumnezeu la fel are grijă de oamenii mari și de copii.

Puțină hârtie colorată și gumă arabică, câteva tablouri mici și mânuțele copiilor, sub conducerea soriei Craighead, cu plăcere și cu interes făceau simplele jucării, care li îmbucurau și dădeau posibilitatea minții lor să se recreeze.

Albert Craighead, în vârstă de 17 ani, se ocupa cu copiii cei mai mari. El era umil cu mari și mici, având multă răbdare și seriozitate. Multă muncă și timp au depus și în pregătirea materialului pentru lecțiile copiilor.

Copii s'au înviorat și veneau cu plăcere la lecții.

La început ni se părea că vor fi puțini copii, din cauza muncii câmpului, dar la sfârșitul școlii, numărul a crescut până la 111 copii.

Domnul să binecuvinteze începutul acestui lucru bun în Basarabia. Să ținem în minte cuvintele Mântuitorului: „Lăsați copilași să vină la Mine, și nu-i opriți, căci împărăția cerurilor este a celor ca ei”.

Mulțumim din inimă soriei Craighead și fiului ei pentru munca depusă, și ne rugăm ca Domnul să i binecuvinteze în lucrul Său. *Biserica din Bălți, Basarabia*

BISERICA BAPTISTĂ din Negrelești, jud. Semeș, a avut o zi de mare bucurie la 3 Septembrie a. e. cu ocazia unui botez. Actul botezului a fost îndeplinit de către fr. Gavrilă Crișan, predicatorul bisericii Cluj-Manăstur.

Domnul să binecuvinteze noile plante în via Sa.

BOTEZ ÎN ARAD. În 10 Septembrie în localul bisericii fraților maghiari a avut loc un frumos botez, însoțit de un program al tineretului combinat cu al fraților maghiari. Actul botezului a fost săvârșit de către fr. I. Truța care a sfătuit pe noi botezați cum să umble în calea Domnului. Din cuvântul Domnului a mai vorbit fr. Bordaș Șt. din Marcu 10:46—52, tradus în românește de fr. Farcaș. Corul fraților din Segă și al fr. maghiari au împodobit această zi de bucurie cu cântările lor.

Voi sunteți sarea pământului

(Urmare din pag. I-a)

Isus să te facă o ființă nouă. Unit cu Isus, cel desăvârșit și care poate desăvârși, cu sodiul cel bun, în mod miraculos, și tu vei fi „sarea pământului” și-ți vei arăta influența ta pătrunzătoare: în bucătărie, în sufragerie, în căminul tău, în familia ta, pentru servul tău sau pentru stăpânul tău, între semenii tăi, în satul tău, în comuna ta, în toată societatea, în toată lumea — împreună cu altă sare, cu frații tăi — prin avutul tău! Cu El, topindu-te (jertfindu-te), zilnic vei pătrunde, vei purifica și vei păstra omenirea pentru Dumnezeu.